

Cristina Dumitru Pascal | Marian Bircea

DIN CAUZA TA

Cristina Dumitru Pascal
Marian Bircea

Din cauza ta

dialog poetic

Cristian PlusArt
Malu Mare, 2026

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DUMITRU PASCAL, CRISTINA

Din cauza ta : dialog poetic / Cristina Dumitru Pascal, Marian Bircea. -

Malu Mare : Cristian PlusArt, 2026

ISBN 978-630-6803-03-3

I. Bircea, Marian

821.135.1

Copyright © Editura Cristian PlusArt

Imaginea și grafica copertei. Editura Cristian Plusart,
cu elemente Canva și suport AI

Editura Cristian PlusArt,
str. Gutuilor nr. 3,
207365, Malu Mare, Dolj, ROMANIA
Facebook: Cristian PlusArt
e-mail: contact@cristianplusat.ro
tel.:+40.732.74051

EA și EL

Șeherezada

Ea

M-am rătăcit printre litere. Printre silabe. Printre cuvinte.

Printre propriile buze descălțate de tăceri
și aruncate pe podeaua, în colțuri, din pieptul meu.
Printre buzele tale.

Doamne, ce le iubesc,
închise peste pleoapele gleznelor mele.

Am murit de mai multe ori.

Nici acum nu știu dacă în ceasornicul nopților trecute se aude
ecoul pulsului meu
sau respirația ta fugind, cât o țin călcâiele, de amenințarea unei
aorte nebune.

Atât de smintită că m-a dezgolit de pielea ce îți păstra palmele
ca un parfum

și mi-a lăsat-o pe ramura unui copac desfrunzit.

Să o ardă și să o usuce soarele.

Opinci să facă din ea pentru toți anii îmbătrâniți fără noi
împreună.

Și m-am trezit că, de fapt, am fost cartea de pe genunchii tăi.

Ai privit coperta. Ai lăsat-o deoparte.

Ai răsfoit-o. Ai uitat-o pe o masă.

Ai încercat să o citești pagină cu pagină.

Te plectiseai repede și puneai câte un reper. Câte un jalon.

Să fii sigur că mai ai drum de întoarcere.

Îmi albeau foile timpului sub degetele tale.

Mă transformam, încet, încet, într-un pergament vechi,
pe care nu-l mai descifrează nimeni.

Și trupul meu, obosit de așteptare, îți transpira în mână

puncte și virgule și exclamații și întrebări.

Tu trebuia, doar, să îți tatuezi între coaste propoziția aia cu care nu mai poți păcăli viața.

Vezi și acum sunt Șeherezada ta.

Pentru că nu pot să termin povestea.

Sau nu vreau?

EI

În fiecare seară, înainte să mă culc
verific papucii așezați la marginea patului
și așa îmi aduc aminte
că genunchii sunt pentru rugăciune,
palmele împreunate pentru rugămintele,
ochii închiși pentru apropiere
șoaptele pentru pomenire,
încet, literă cu literă,
pagină cu pagină,
cuvânt cu cuvânt,
uimit de religia frumuseții
pusă de Creator
în povestea ta.
Oriunde te-ai afla
ai avut grijă
să-mi lași semne
câte o vocală
aruncată cu speranța
că ochii mei
îți vor descoperi magia
ascunsă între coperti..

Cearta

Ea:

M-am certat cu o geană.

Se credea Dumnezeuul irisului meu

și încerca să îi schimbe seninul în ploaie cu pietre.

Am smuls-o și am aruncat-o.

În noroi.

Ai văzut-o.

Ți s-a făcut milă.

Ai ridicat-o și mi-ai pus-o pe obraz ca pe un păcat.

Din ăla pe care îl tot repeți între bătăile regulate ale unui
orologiu obosit de remușcări.

Am luat-o și ți-am atins cu ea lacrimile palmelor.

Și ele m-au privit direct în ochi.

M-am luat la harță cu un cuvânt.

Mi se rostogolise pe un umăr ca un ciulin cărat de vânt printr-
un nisip, speriat, rămas fără clepsidră.

Îmi dezertase din gură, fără să vreau și îmi rănise clavicula cu
absența lui.

L-am apucat cu două degete și l-am aruncat.

În noroi.

L-ai văzut.

Ți s-a făcut milă.

L-ai ridicat și l-ai dăruit umbrei de la picioarele mele.

Habar n-aveai că e captivă într-o îmbrățișare pierdută cu
mânele cămășii tale.

L-am furat de la ea și ți-am atins cu el buzele palmelor.

Și ele au început să-mi vorbească.

M-am suduit cu toamna din mine.
Venită tăcută, tiptil, pe vârfuri și învolburată ca un must ce
încearcă să alunge iarna,
știind că nu-i va mai permite să fiarbă.
Am rupt-o ca pe un fir alb din tâmplă.
Și am aruncat-o.
În noroi.
Ai văzut-o.
Ți s-a făcut milă.
Ai ridicat-o.
Ai strecurat-o într-un pahar cu coniac și ai dat-o pe gât.
Te-am sărutat.
Pe neașteptate.
Și ți-am răpit-o.
Ți-am atins cu ea buzele palmelor.
Și ele miroseau a arămiul frunzelor îndrăgostite de copacul din
care vor cădea.
M-am sfădit cu respirația mea.
Proasta, se împiedică și cade.
De fiecare dată când îi ești alături.
Ba chiar, se oprește de tot, moare pentru o secundă
și renaște în fiecare cută de pe cearceaful neatins.
Am prins-o și am aruncat-o.
În noroi.
Ai văzut-o.
Ți s-a făcut milă.
Ai ridicat-o.
Tremuram și mi-ai pus-o pe mine.
Și te inspir. Și te expir.
Și te inspir. Și te expir.
Am luat-o și ți-am atins cu ea buzele palmelor.
Și ele mă inspiră. Și mă expiră.

Și te inspir. Și mă expiri.
Și mă inspiri. Și te expir.
Ne respirăm.

El:

M-am certat cu Dumnezeu
Deoarece pentru o vreme te-a făcut o umbră în privirea mea
Un vis îndepărtat pe o geană
Unde nici o lacrimă nu doare.
M-am certat cu mine
Fiindcă am uitat că între parfumul florilor de tei și iasomie
Mai era mirosul tău cu o octavă mai sus spre sublim,
Acolo unde aroma gândului se transformă în nostalgie.
M-am certat cu toată lumea
Oarbă de sine și lacomă de lucruri fără simțire
Că nu te-a observat când te-ai ascuns în cochilia toamnei
Să nu deranjezi pe nimeni.
M-am certat cu tine
Că nu-mi ajungi numai cu o expirație de dor oftat în apus
Și nu-mi împarți respirația între două clipe de vis
Atât, două secunde între inspir și expir în care nu s-au regăsit
Cuvintele că ești.

Lumină

Ea:

„Ieri nu am știut, azi nu înțeleg, mâine voi întreba. Dar cine îmi va mai răspunde?”

Într-o zi, am avut curaj să mă șterg.

Și să devin o coală albă.

Într-o zi, m-am descălțat, mi-am suflecat pantalonii

Și am plecat desculță prin viață.

Să nu calc pe icoanele îmbrățișărilor din palmele nimănu.

Într-o zi, am mers aproape de mare

Și am rugat valurile să înece urmele pașilor pe care nu am avut curaj să îi fac.

Muzica tălpilor se oprise.

Uitasem partitura.

Și stăteam înlemnită între blestemul și neputința indiferenței.

Într-o zi, m-am oprit pe o bancă și am plâns neutru.

O lacrimă de femeie, poveste scrisă doar în amurg și alta, de bărbat, lăsat de vânt la o margine de noapte.

Într-o zi, gramul acela de nebunie, din mine, mi-a adormit pe unghia mică.

Am încercat să o trezesc și mi-a pătruns adânc în carne.

Ca o pecete pe mușenia tainică a sângelui.

Într-o zi, am zâmbit fără să mă mai doară caninii ușilor încătușate.

Într-o bună zi, am învățat să rămân.

În lumină.

EI:

Cum m-am pierdut eu oare
Pe cărarea dintre abisul ochilor
Și inima ta caldă?
Îți respire gândurile
Cu foamea înecatului de aer
Pierd urmele pașilor pierduți
În prea lunga ta căutare
Ros de-o singură enigmă
Să te sărut? Să mă săruți?
Uneori visez speriat că te pierd
Și atunci deschid dulapul cu amintiri
Înfrigurat să-ți găsesc imaginea
Cu ochii minții. Ești acolo!
La fel de neschimbată
Învăluită în mister.
Poate clepsidra trupului
Ce-mi indică mereu Nordul
Să-mi spună dacă m-am pierdut
Cumva în catifeaua sufletului
Și-o singură vorbă de-a ta
Mi-e de-ajuns să știu
Că n-am rătăcit calea
Și aștept, și aștept...